Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-109/2023-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Jadranki Orlović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Aleksandre Mašić, A. Stepinca 50 B, Krkanec, Vidovec, OIB: 59651628667, zastupane po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu, protiv tuženika Porsche leasing d.o.o., V. Škorpika 21, Zagreb, OIB: 90275854576, zastupanog po punomoćnicima, odvjetnicima u Stefanović, Krvavica, Bulić I Pletikosa odvjetničko društvo d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne javne rasprave zaključene 23. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 28. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 21719 sklopljen između tužiteljice Aleksandre Mašić, A. Stepinca 50 B, Krkanec, Vidovec, OIB:59651628667 i tuženika Porsche leasing d.o.o., V. Škorpika 21, Zagreb, OIB: 90275854576 sklopljen 3.10.2006., a solemniziran kod javnog bilježnika Rankice Benc pod brojem OU 749/2006 dana 6.10.2006. u čl. 6.2., a koji glasi:

„Kamatna stopa odnosno visina mjesečnih obroka promjenjivi su sukladno t.9.1.ovih ugovornih uvjeta…“

te u čl. 9.1. koji glasi

“ Visina mjesečnih obroka kredita podliježe prilagodbi zbog promjene ili uvođenja novih poreza, davanja i pristojbi, kao i promjena uvjeta refinanciranja, koji su temelj kalkulaciji kao i u slučaju promjene propisa, nadalje u slučaju donošenja odluka ili mjera nedlaženih tijela, koja neposredno ili posredno imaju slični učinak. Pod navedenim uvjetima može bit promijenjena nominalna godišnja kamatna stopa na kredit kao i efektivna kamatna stopa na kredit…“ bez navođenja bilo kakvih objektivnih parametara za promjenu iste,

te se utvrđuje da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 21719 sklopljen između tužiteljice Aleksandre Mašić, A. Stepinca 50 B, Krkanec, Vidovec, OIB:59651628667 i tuženika Porsche leasing d.o.o., V. Škorpika 21, Zagreb, OIB: 90275854576 sklopljen 3.10.2006.g, a solemniziran kod javnog bilježnika Rankice Benc pod brojem OU 749/2006 dana 6.10.2006., u toč.III i čl.5.1. u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita u mjesečnim anuitetima u CHF u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d., za valutu ugovora (CHF), odnosno primjena valutne klauzule u CHF tijekom trajanja otplate kredita.

II. Nalaže se tuženiku Porsche leasing.o.o. Zagreb, V. Škorpika 1, OIB: 90275854576 da tužiteljici Aleksandri Mašić, A. Stepinca 50 B, Krkanec, Vidovec, OIB:59651628667 isplati iznos od 2.199,17 EUR (dvije tisuće sto devedeset devet eura i sedamnaest centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za 5 postotnih poena, tekućom od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta pa do 31.7.2015., od 1. kolovoza 2015. do 31.12.2022. po stopi koja sa određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 31.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1.1.2024. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a to je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a od. 1. siječnja 2025. Referentna stopa iz stavka 2. ovoga članka je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke i to na iznos od:

- na iznos od 9,97 € s kamatom tekućom od 2. srpnja 2007. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 1. kolovoza 2007. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 31. kolovoza 2007. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 2. listopada 2007. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 5. studenoga 2007. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 5. prosinca 2007. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 3. siječnja 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 4. veljače 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 4. ožujka 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 1. travnja 2008. do isplate

- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 2. svibnja 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 2. lipnja 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 22. srpnja 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 31. srpnja 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 2. rujna 2008. do isplate
- na iznos od 4,92 € s kamatom tekućom od 2. listopada 2008. do isplate
- na iznos od 5,28 € s kamatom tekućom od 4. studenoga 2008. do isplate
- na iznos od 7,79 € s kamatom tekućom od 2. prosinca 2008. do isplate
- na iznos od 2,03 € s kamatom tekućom od 31. prosinca 2008. do isplate
- na iznos od 16,44 € s kamatom tekućom od 2. veljače 2009. do isplate
- na iznos od 17,55 € s kamatom tekućom od 3. ožujka 2009. do isplate
- na iznos od 11,48 € s kamatom tekućom od 2. travnja 2009. do isplate
- na iznos od 13,23 € s kamatom tekućom od 4. svibnja 2009. do isplate
- na iznos od 13,79 € s kamatom tekućom od 1. lipnja 2009. do isplate
- na iznos od 11,03 € s kamatom tekućom od 30. lipnja 2009. do isplate
- na iznos od 32,91 € s kamatom tekućom od 30. rujna 2009. do isplate
- na iznos od 9,34 € s kamatom tekućom od 2. studenoga 2009. do isplate
- na iznos od 12,24 € s kamatom tekućom od 4. prosinca 2009. do isplate
- na iznos od 4,82 € s kamatom tekućom od 31. prosinca 2009. do isplate
- na iznos od 11,25 € s kamatom tekućom od 1. veljače 2010. do isplate
- na iznos od 12,43 € s kamatom tekućom od 28. veljače 2010. do isplate
- na iznos od 13,37 € s kamatom tekućom od 3. travnja 2010. do isplate
- na iznos od 15,24 € s kamatom tekućom od 30. travnja 2010. do isplate
- na iznos od 18,69 € s kamatom tekućom od 7. lipnja 2010. do isplate
- na iznos od 21,03 € s kamatom tekućom od 3. srpnja 2010. do isplate
- na iznos od 24,73 € s kamatom tekućom od 4. kolovoza 2010. do isplate
- na iznos od 26,84 € s kamatom tekućom od 1. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 29,75 € s kamatom tekućom od 30. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 28,67 € s kamatom tekućom od 31. listopada 2010. do isplate
- na iznos od 30,28 € s kamatom tekućom od 30. studenoga 2010. do isplate
- na iznos od 38,12 € s kamatom tekućom od 31. prosinca 2010. do isplate
- na iznos od 37,78 € s kamatom tekućom od 31. siječnja 2011. do isplate
- na iznos od 37,34 € s kamatom tekućom od 28. veljače 2011. do isplate
- na iznos od 41,25 € s kamatom tekućom od 31. ožujka 2011. do isplate
- na iznos od 36,46 € s kamatom tekućom od 30. travnja 2011. do isplate
- na iznos od 41,08 € s kamatom tekućom od 31. svibnja 2011. do isplate
- na iznos od 48,69 € s kamatom tekućom od 30. lipnja 2011. do isplate
- na iznos od 59,86 € s kamatom tekućom od 31. srpnja 2011. do isplate
- na iznos od 67,35 € s kamatom tekućom od 31. kolovoza 2011. do isplate
- na iznos od 53,43 € s kamatom tekućom od 30. rujna 2011. do isplate
- na iznos od 48,40 € s kamatom tekućom od 31. listopada 2011. do isplate
- na iznos od 48,46 € s kamatom tekućom od 30. studenoga 2011. do isplate
- na iznos od 52,20 € s kamatom tekućom od 31. prosinca 2011. do isplate
- na iznos od 55,58 € s kamatom tekućom od 31. siječnja 2012. do isplate
- na iznos od 56,27 € s kamatom tekućom od 29. veljače 2012. do isplate
- na iznos od 109,43 € s kamatom tekućom od 30. travnja 2012. do isplate
- na iznos od 221,23 € s kamatom tekućom od 31. kolovoza 2012. do isplate

- na iznos od 50,94 € s kamatom tekućom od 30. rujna 2012. do isplate
- na iznos od 54,71 € s kamatom tekućom od 31. listopada 2012. do isplate
- na iznos od 55,32 € s kamatom tekućom od 30. studenoga 2012. do isplate
- na iznos od 54,79 € s kamatom tekućom od 31. prosinca 2012. do isplate
- na iznos od 48,96 € s kamatom tekućom od 31. siječnja 2013. do isplate
- na iznos od 51,65 € s kamatom tekućom od 28. veljače 2013. do isplate
- na iznos od 52,17 € s kamatom tekućom od 31. ožujka 2013. do isplate
- na iznos od 55,23 € s kamatom tekućom od 30. travnja 2013. do isplate
- na iznos od 48,62 € s kamatom tekućom od 31. svibnja 2013. do isplate
- na iznos od 49,07 € s kamatom tekućom od 30. lipnja 2013. do isplate
- na iznos od 49,98 € s kamatom tekućom od 31. srpnja 2013. do isplate
- na iznos od 49,54 € s kamatom tekućom od 31. kolovoza 2013. do isplate
- na iznos od 51,28 € s kamatom tekućom od 30. rujna 2013. do isplate,

sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Porsche leasing d. o.o. Zagreb, V. Škorpika 1, OIB: 90275854576 da tužiteljici Aleksandri Mašić, A. Stepinca 50 B, Krkanec, Vidovec, OIB:59651628667 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.351,34 EUR kuna (dvije tisuće tristo pedeset jedan euro i trideset četiri centa) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja ove presude, 28. listopada 2026. do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a to je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a od. 1. siječnja 2025. Referentna stopa iz stavka 2. ovoga članka je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od petnaest dana.

IV. Tuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova odbija se u cijelosti.

r i j e š i o j e

V. Dopušta se preinaka tužbe iz podnesaka tužiteljice od 16. prosinca 2025. i 14. siječnja 2026. kojima je tužbeni zahtjev povećan sa iznosa od 2.108,85 eura na iznos od 2.199,17 eura.

Poslovni broj: P-109/2023-36

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 1. ožujka 2025. podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF te isplate novčanog iznosa koji su prema navodima tužbe više platili tuženiku na temelju primjene tih ugovornih odredbi za koje traži da se utvrde ništetnima. U tužbi navodi da je kao korisnik kredita dana 3.10.2006. s tuženikom sklopila potrošački Ugovor o kreditu broj 21719 i osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini. Ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Rankice Benc pod brojem OU-749/2006 dana 6.10.2006. Tužiteljici je odobren potrošački kredit za kupnju motornog vozila u Auto centru Zubak u iznosu od 16.623,87 CHF u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb za CHF važećem na dan plaćanja. Ugovoren rok otplate kredita iz toč.III. Ugovora bio je 84 mjeseca, a mjesečni anuitet bio je ugovoren iznosom od 241,55 CHF, dok je ukupni iznos svih mjesečnih obroka kredita bio ugovoren u iznosu od 20.290,20 CHF. Tuženik je u čl.6.2 pod naslovom Uvjeti ugovora o kreditu, ugovorio kamatnu stopu kao i visinu mjesečnih obroka anuiteta promjenjivim u skladu s toč.9.1. ugovornih uvjeta. Toč.9.1. ugovoreno je da nominalna i efektivna kamatna stopa na kredit kao i visina anuiteta može biti promijenjena zbog promjene ili uvođenja novih poreza, davanja i pristojbi, promjene uvjeta refinanciranja, promjene propisa te u slučaju donošenja odluka ili mjera nadležnih tijela. U toč.III. Ugovora, u trenutku sklapanja bila je ugovorena kamatna stopa koju je tuženik mijenjao i povisivao na štetu tužiteljice, a da joj nije omogućio da pregovara o promjeni. Odredom čl.9.1. ugovorena promjenjivost kamatne stope bila je sastavni dio tipskog unaprijed formuliranog ugovora na čiji sadržaj tužiteljica nije imala nikakvog utjecaja, dok je tuženik promjenjivost ugovorio u cijelosti neodređeno i u trenutku sklapanja ugovora neodredivo. Tuženik je svojim postupanjem uzrokovao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužiteljice kao potrošača. Ništetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima i to odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Odredbom čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se da se u pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, činjenica promjenljivosti obveze tužiteljice kao potrošača u odnosu na kamatu, a koju tuženik ne postavlja određeno ni odredivo, protivna je načelu savjesnosti i poštenja, na način kako je to propisano odredbom čl. 4. ZOO-a, dakle da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Povreda načela savjesnosti i poštenja postoji zbog povreda odredbe čl. 247. ZOO-a kojim je propisano da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Bitni sastojci ugovora o kreditu su predmet i cijena, a cijena podrazumijeva kamatu. 2 S obzirom da je ugovor tuženika standardni ugovor na koji tužiteljica kao potrošač nije mogla utjecati, a u ugovoru tuženik nije izričito utvrdio parametre za promjenu kamatne stope niti metodu izračuna tih parametara, protivno prisilnim propisima, takvim ugovornim odredbama tuženik je prouzročio znatnu

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljici kao potrošaču protivno načelu savjesnosti i poštenja, a slijedom čega su takve odredbe ništetne. Budući da kamata spada u cijenu, a cijena podrazumijeva činidbu koju je tužiteljica u obvezi plaćati tuženiku, promjenjivost kamatne stope na način koji je potpuno neodređen i u trenutku sklapanja ugovora neodrediv, protivno je odredbi čl. 269. ZOO-a, kojom je propisano da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Tuženik je mijenjao visinu kamatne stope sukladno svojoj Odluci, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a tužiteljici je o promjeni samo dostavio pisanu obavijest, bez da je za takvu promjenu tražio bilo kakvu suglasnost tužiteljice. Kamatna stopa na dan zaključenja Ugovora o kreditu bila ugovorena, a tuženik je protivno načelu savjesnosti i poštenja sukladno svojoj odluci mijenjao kamatnu stopu, čime je došlo do promjene i visine mjesečnih anuiteta u odnosu na prvi otplatni plan. Tužiteljica se u konkretnom predmetu ne poziva na neposrednu primjenu pravnih utvrđenja iz Presude i rješenja Pž-7129/13-4 od 13.06.2014., ali ukazuje na identičnost sadržaja ugovornih odredbi, budući se u oba slučaju radi o potrošačkim kreditima i ugovorenim od davatelja kredita nepoštenim i ništetnim ugovornim odredbama. U ovom predmetu tužiteljica se poziva na pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH zauzeto na sjednici Su-IV-47/2020-2, 30.siječnja 2020., koje je pravno obvezujuće u primjeni za sve građanske odjele sudova u RH. Temeljem pravnog shvaćanja VSRH zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Tuženik osim što je mijenjao kamatnu stopu sukladno svojoj Odluci i na taj način nije postupao po načelu savjesnosti i poštenja u odnosu na tužiteljicu kao potrošača, je u Ugovoru o kreditu broj 00236 ugovorio i nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, tužiteljicu kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07) i to odredbi čl.96. kao i protivno odredbama čl. 322., čl. 247. ZOO-a. Tužiteljica napominje da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. koja je potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH broj Rev 2221/18 od 3.9.2019. koja je donijeta u kolektivnom sporu radi zaštite potrošača utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se u ugovorima o kreditu ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te kredita u kojima je ugovarana i promjenjiva kamatna stopa po Odluci Kreditora uz istovremenu nemogućnost potrošača da utječe na promjenu kamatne stope, sve iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a banke u svezi zaključenja predmetnih ugovora nisu potrošače u cijelosti informirale o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja a imalo je za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž

6632/17-10 od 14.6.2018. donijeta je povodom tužbe za zaštitu kolektivnog interesa potrošača, no tuženik nije bio obuhvaćen kolektivnim sporom pa se navedena presuda ne primjenjuje neposredno, nego se ukazuje na identičnost ugovornih odredaba koja se navedenom presudom utvrđene ništetnim i u ugovoru o kreditu br.00236 u ovom konkretnom predmetu Tužiteljica ističe kako je valuta CHF specifična valuta, a specifičnost tzv. "valute utočišta" bila je poznata tuženiku, jednako kao i tuženicima obuhvaćenim kolektivnim sporom, međutim rizik švicarskog franka kao valute ne znajući za opisani rizik preuzela je tužiteljica kao potrošač. Tuženik u ugovorima u kojima se glavnica veže za CHF ugovaranjem prihvaća opći rizik valutne klauzule, a potrošač prihvaća i opći rizik valutne klauzule i dodatni rizik koji je specifičan za CHF kao "valutu utočišta", pri čemu tuženik, koji je u sudskom registru registriran i za davanje kredita, navedeni rizik razumije, a potrošač istog nije niti svjestan niti ga razumije. Upravo stoga uzrokovana je neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, pa tužiteljica ovom tužbom traži utvrđenje ništetnim i ugovornih odredaba kojima je glavnica vezana uz valutu CHF ali i kamata. Tužiteljica ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem pa tužbeni zahtjev postavlja okvirno dok će tužbeni zahtjev uskladiti sa nalazom financijskog vještaka nakon što isto bude provedeno u okviru sudskog postupka. Tužbeni zahtjev obuhvaća iznos više plaćenog tuženiku zbog promjene kamatne stope i odnosu na prvotno ugovorenu i promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan korištenja kredita, koji iznos je tuženik stekao bez osnove, a za koji je tužiteljica oštećena i to u visini od 2.108,85 €, pri čemu se iznos od 379,06 € odnosi na preplatu po osnovi promjena kamata, a iznos od 1.729,80 € se odnosi na preplatu po osnovi promjene tečaja CHF. Stoga tužiteljica podnosi ovu tužbu te predlaže da sud usvoji postavljeni tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da Prije upuštanja u raspravljanje o meritumu stvari, tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti suda, zastare potraživanja i aktivne legitimacije. Ističe i prigovor zastare potraživanja. Naime, na zahtjev tužitelja za isplatom primjenjuje se petogodišnji zastarni rok prema pravilima za povrat plaćenog (stečenog) bez osnove, što znači da rok zastare za svaki pojedini obrok počinje teći od dana uplate istoga. Kako je posljednji obrok temeljem Ugovora isplaćen još u rujnu 2013. godine, a tužba je podnesena u veljači 2023. godine, sasvim je jasno da je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, obzirom da tužba nije podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka. Unutar petogodišnjeg zastarnog roka protiv tuženika nije pokrenut nikakav postupak pred sudom ili drugim nadležnim tijelom koji bi imao učinak prekida zastare. Osporava primjenu odredaba Zakona o zaštiti potrošača na predmetni ugovorni odnos i ističe da tužitelj nije pretrpio nikakvu štetu. Usprkos istaknutim prigovorima, tuženik se opreza radi očituje na tužbu te u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri te u potpunosti informira drugu ugovornu stranu o svim bitnim ugovornim odredbama. Kako nema ništetnih odredbi Ugovora, nema niti osnova za donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da nešto isplati tužitelju. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbe Zakona o zaštiti potrošača, koju primjenu na konkretan slučaj tuženik u cijelosti osporava. Dodatno, kad bi se ZZP i primjenjivao, tuženik ukazuje na odredbu čl. 84. (ZZP/03) te istovjetnu odredbu u članku 53. trenutno važećeg ZZP-a, koja ne dopušta ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. U

konkretnom slučaju, tuženik smatra da su sve odredbe Ugovora jasne, lako razumljive i uočljive, pa da stoga nisu ispunjeni niti osnovni kriteriji za raspravljanje o nepoštenosti takvih odredbi. Opreza radi, premda u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za raspravljanje o nepoštenosti ugovornih odredbi, tuženik ističe da su sve ugovorne odredbe u skladu sa zakonskim odredbama te suprotno tvrdnjama tužitelja ne predstavljaju odredbe kojima bi bila narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Tuženik je održavao učestale edukacije svojih prodavača i prodajnih predstavnika te uvijek isticao kako prilikom sklapanja ugovora s valutnim klauzulama postoji rizik radi promjene tečaja, a na koji tuženik ne utječe, ali korisnici kredita tog rizika moraju biti svjesni. Štoviše, tuženik je nevezano za bilo koju valutu nudio jednake uvjete za sklapanje ugovora o kreditu, što tuženik dokazuje i dostavom primjerka ugovora s valutnom klauzulom u EUR. Tužitelj je imao mogućnost sklopiti ugovor s valutnom klauzulom u eurima, što nije učinio. Navedeno proizlazi i iz činjenice da je tuženik 2005. i 2006. godine od ukupnog broja sklopljenih ugovora čak 57,58% sklopio u valutom u eurima. U odnosu na tvrdnje o neinformiranosti tužitelja o značenju valutne klauzule u valuti CHF, ističe da se, u vrijeme kada je sklopljen Ugovor, radilo o javno dostupnoj i općepoznatoj informaciji koja je sustavno bila objavljivana godinama prije zaključenja Ugovora u nizu novinskih članaka, a na istu činjenicu je posebno upozorio tadašnji vice-guverner HNB-a Boris Vujčić prilikom podnošenja izvješća Hrvatskom saboru, a na to su upozoravali i članci u novinama, koji se prilažu odgovoru na tužbu. Tuženik ističe kako su tvrdnje tužitelja promašene i netočne te ukazuje na razliku kredita s valutnom klauzulom u CHF-u sklopljenih prije 2005. i nakon. Naime, nije u istoj poziciji osoba koja je kredit u švicarcima podigla prije 2005. i osoba koja je isti podigla nakon tog razdoblja. Do 2005. godine su korisnici kredita mogli tvrditi da su banke ili drugi kreditori tajili informacije kojima su raspolagali o nestabilnosti tečaja CHF koji HNB ne štiti u odnosu na kunu, ali od 2005. se radi o općepoznatoj informaciji o kojoj se govorilo javno u medijima što znači da se korisnici kredita koji su se odlučili za sklapanje ugovora u CHF valuti, ne mogu više pozivati na istu argumentaciju o neznanju, na isti način kao i korisnici kredita koji su ugovore s valutom CHF sklopili u prethodnim razdobljima. U konkretnom slučaju, radi se o ugovoru, kratkoročnom kreditu koji je sklopljen u vremenu kada je pitanje valute CHF već bilo općepoznato, a što proizlazi i iz gore citiranih novinskih članaka, kao i iz transkripata radijskih emisija koje tuženik dostavlja u privitku. Dakle, očito je kako se godinama prije nego što je tužitelj zaključio predmetni ugovor raspravljalo u javnom prostoru o stabilnosti CHF valute i njezinom značaju za korisnike kredita u istoj te je isto tako s navedenim informacijama raspolagao i tužitelj. Tuženik je povrh svega, upravo na traženje klijenata počeo nuditi ugovore u CHF valuti, objašnjavajući svakom kupcu i klijentu kako predmetna valuta nije stabilna te ne može garantirati njezinu stabilnost. Tužitelj ukazuje sudu na standard dužne pažnje informiranost „prosječnog potrošača“ kako ga postavlja Sud EU koji ne podrazumijeva potrošača koji se propustio i samostalno informirati o javno dostupnoj informaciji na koju ukazuje vice-guverner HNB-a i to u trenutku kada donosi jednu od važnijih financijskih odluka u svome životu, uzimanje kredita. Kako tuženik sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri te u potpunosti informira drugu ugovornu stranu o svim bitnim ugovornim odredbama tako nema ništetnih odredbi Ugovora, niti osnova za donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da nešto isplati. Ne može se od tuženika očekivati da klijenta informira o nečemu o čemu ni sam nema saznanja, kao što je budući smjer kretanja tečaja, pa s

tim u vezi tuženik ističe recentnu praksu Suda EU koji u odluci Andriciuc (C-186/2016) navodi: „Članak 3. Stavak.1 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se nepoštenost ugovorne odredbe treba ocijeniti s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, uzimajući u obzir sve okolnosti za koje je pružatelj usluga mogao znati u to vrijeme i koje su mogle utjecati na naknadno izvršenje spomenutog ugovora. Na sudu koji je uputio zahtjev je da procjeni, s obzirom na sve okolnosti glavnog postupka i uzimajući u obzir osobito stručnost i znanja pružatelja usluga, u vezi s mogućim promjenama tečaja i rizicima svojstvenima sklapanju ugovora o zajmu u stranoj valuti, postojanje eventualne neravnoteže u smislu spomenute odredbe.“ Međutim, iako niti sam tuženik nije mogao sa sigurnošću iznijeti tvrdnju u kojem će smjeru i do kojeg iznosa rasti tečaj valute, svoje spoznaje o postojanju takvih mogućnosti kretanja švicaraca je iznio ne tamo ovdje tužitelju, nego i svakom klijentu koji se odlučio na korištenje usluga tuženika. Nadalje prema mišljenju nezavisnog odvjetnika u presudi Andriciuc, osim što je klijent na temelju dobivenih informacija morao biti „u mogućnosti razumjeti da se, u zamjenu za određene financijske pogodnosti (kao što je npr. niska kamatna stopa) obvezuje snositi određenu razinu rizika“, posebno je trebalo voditi računa i o okolnostima koje su mogle nastati nakon zaključenja ugovora. U tom slučaju on je razlikovao situacije u kojima su banci u trenutku sklapanja ugovora bile poznate određene informacije, pa o tome namjerno nije obavijestila korisnika kredita, od situacije u kojoj banka objektivno nije mogla predvidjeti promjene deviznog tečaja do kojih je došlo nakon sklapanja ugovora o kreditu. Iz mišljenja nezavisnog odvjetnika proizlazi da u tom drugom slučaju rizik promjene tečaja ne može biti samo na banci. Nezavisni odvjetnik je stoga smatrao da se ne može nametnuti obveza banci da predvidi i obavijesti potrošača o nepredvidivim kasnijim promjenama deviznog tečaja, kao što su bile one u glavnom postupku i da zbog toga snosi za njih odgovornost. Osim toga, nezavisni odvjetnik upozorio je na primjenu čl. 4. st. 1. Direktive, koja određuje da se nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje tako da se u obzir uzimaju priroda robe i usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi. Sukladno tome, naglašavao je da bi u suprotnom trgovcu bile nametnute nerazmjerne obveze te da bi bilo ugroženo načelo pravne sigurnosti. Nezavisni odvjetnik je pritom ukazao na situaciju kada je za potrošača došlo do povećanja obveze zbog promijenjenih okolnosti nastalih nakon zaključenja ugovora unatoč tome što ne postoji nepoštena ugovorna odredba. Naime, on je smatrao da potonji slučaj nije obuhvaćen zaštitom prema Direktivi te da promjena deviznog tečaja nije okolnost koja ovisi o volji bilo koje od ugovornih stranaka. Pojednostavljeno, nezavisni odvjetnik smatrao je da činjenica da korisnik kredita snosi tečajni rizik, sama po sebi, ne stvara znatnu neravnotežu u smislu čl. 3. st. 1. Direktive, jer banka kao davatelj kredita nema kontrolu nad stopom deviznog tečaja, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora. Valutna klauzula je izrijekom dopuštena i legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjano ugovorena, valutna klauzula ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnom Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, pa ne može ni valjano ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom. Nadalje, tužitelj tvrdi kako je predmetni Ugovor sklopljen isključivo na njegovu štetu, ali prednosti koje su ostvarene u razdoblju do 2011. ne smatra „problematičnima“ jer je kao korisnik kredita

u tom razdoblju bio u boljoj poziciji od korisnika kredita koji su u tom razdoblju zaključili ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima ili kunski kredit. Štoviše, tuženik ističe kako je zakonodavac Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje u tekstu: ZID ZPK) u čl. 19. st. 3. izrijekom isključio već otplaćene kredite. Naime, razlog isključenja već otplaćenih kredita se očituje u cilju zakonodavca kojim je nastojao otkloniti neravnotežu koja je nastala između ugovornih stranaka, a na štetu potrošača, tj. očigledno je kako je zakonodavac smatrao kako korisnici CHF kredita koji su svoje kredite već isplatili nisu pretrpjeli nikakvu štetu, odnosno kako između potrošača i vjerovnika nije postojala znatna neravnoteža na strani potrošača, kao i u konkretnom slučaju između tužitelja i tuženika koji je svoj kredit isplatio u cijelosti prije donošenja ZID ZPK. Slijedom navedenog, a sukladno i pravnoj stečevini EU, sud bi primjenom čl. 2. st. 1. Direktive 93/13/EEZ trebao utvrditi da je zakonodavac izrijekom isključio promjenu određenih zakonskih odredbi na određenu vrstu ugovora te odbiti tužbeni zahtjev s obrazloženjem da osporena ugovorna odredba ne može biti predmet kontrole. Na takvu problematiku upozorava i redovita profesorica na katedri za Građansko procesno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, prof. dr. sc. Aleksandra Maganić u svom članku koji je objavljen 5.3.2021. na web stranicama Informatora. Tuženik nije bio stranka u postupku pokrenutom temeljem kolektivne tužbe udruge Potrošač, a koji postupak se vodio protiv osam točno određenih banaka. Tužitelj se u tužbi navodi da se utvrđenja i odluke iz postupka temeljem kolektivne tužbe udruge Potrošač mogu posredno primijeniti na konkretan slučaj te da je tuženik postupao nepošteno pri sklapanju predmetnog ugovora te da je tuženik na potpuno identičan način kao i banke koje su bile obuhvaćene predmetnim postupkom plasirao sporni kredit tužitelja. Pravna utvrđenja i odluke iz spomenutog postupka nemaju apsolutno nikakve veze s ovdje tuženikom. Tuženik ne samo da nije bio tužen kolektivnom tužbom udruge Potrošač, već uopće nije banka niti pripada bankarskom sektoru. Kao pravna osoba se u cijelosti razlikuje od banke jer je društvo s ograničenom odgovornošću, a ne dioničko društvo te nema vlastiti kapital, odnosno nema vlastiti novac, što će se detaljnije pojasniti. S tim u vezi ukazuje na odredbu čl. 502.c ZPP-a kojom je propisano kako se fizičke i pravne osobe mogu, u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu, pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Dakle, obzirom tuženik nije bio stranka u postupku, niti je utvrđeno kako je svojim postupanjem ili propuštanjem tuženik povrijedio zaštićene interese, presude se ne mogu primijeniti na ovaj konkretan slučaj, već protiv točno osam određenih banaka. Slijedom navedenog, suprotno tvrdnjama tužitelja, meritum presude iz kolektivnog postupka nije primjenjiv u konkretnom slučaju. Pritom tužitelj nije ničime dokazao sličnost postupanja tuženika s osam točno tuženih banaka. Osporava i visinu tužbenog zahtjeva te prigovara načinu utvrđivanja utuženog iznosa, posebice uzevši u obzir da iz tužbe uopće nije jasno kako je tužitelj došao do utuženog iznosa. Spornu visinu tužbenog zahtjeva može se utvrditi jedino vještačenjem po vještaku odgovarajuće struke, a koje vještačenje se određuje po nalogu neovisnog i nepristranog suda u okviru parničnog postupka. Prema tome, osoba koja je napravila izračun koji tužitelj navodi ne zadovoljava kriterije neovisnog i nepristranog vještaka. Opreza radi, budući da je tužitelj proizvoljno naznačio vrijednost predmeta spora i predložio financijsko – knjigovodstveno vještačenje, tuženik ističe kako je tužitelj bio dužan urediti tužbeni

zahtjev odmah. Svrha je financijsko-knjigovodstvenog vještačenja da se, u slučaju da se eventualno utvrdi bilo kakva preplata po predmetnom ugovoru, potvrdi izračun eventualne preplate kako ju je istaknuo tuženik, a ne da vještak određuje vrijednost predmeta spora. Navedeno je dozvoljeno jedino u slučaju iz odredbe čl. 186. b Zakona o parničnom postupku, što u ovom predmetu nikako nije slučaj. Stoga, opreza radi, tuženik osporava eventualnu namjeru tužitelja za uređenjem tužbenog zahtjeva naknadno, budući da je tužitelj imao svu potrebnu dokumentaciju na temelju koje je postavio tužbeni zahtjev. Tuženik nije dioničko društvo te nema vlastiti kapital te se za svaki pojedini kredit, zaduživao od banke sa sjedištem u Republici Austriji koja mu je navedeni iznos isplaćivala u CHF valuti. Navedeni iznos je potom isplaćen tužitelju, što ne mijenja činjenicu da se na traženje tužitelja tuženik također zadužio u CHF valuti te je navedene iznose vraćao, također prema važećoj valuti CHF-a. Osporava tvrdnje tužitelja kako je odredba o promjeni kamatne stope nepoštena i da ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci samog tuženika te da je u ugovor uglavio niz nepoštenih odredbi. Tužiteljeve tvrdnje su u potpunosti promašene i paušalne te tuženik nikako nije svojevoljno određivao promjenu kamatne stope, već u skladu s točno određenim parametrima koji uopće niti nisu ovisili o njemu, niti je time tuženik stekao ikakvu korist. Kako je već i sam tužitelj naveo, predmetni ugovor sadrži odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te točno definirane parametre na temelju kojih dolazi do promjena kamatne stope. Tuženik nije banka, nije dioničko društvo i nema svoj kapital te je bio obveznik plaćanja PDV-a. Do promjene kamatne stope je dolazilo radi zakonskih izmjena Zakona o PDV-u, tj. jer su se stope PDV-a mijenjale na temelju odluke zakonodavca. Naime, kamatna stopa sastoji se od dva dijela - fiksnog i varijabilnog, koji ovisi o kretanju referentne tržišne kamatne stope za određenu valutu, u ovom slučaju LIBOR te porezu i drugim davanjima, a koje uopće ne ovise o jednostranoj volji tuženika. Kamatna stopa mijenjana je isključivo u skladu s izmjenama poreznog zakonodavstva te izmjenama tromjesečnog LIBOR-a na koje tuženik nije imao nikakav utjecaj. Dakle, iznos varijabilnog dijela kamatne stope, koji se mijenjao u skladu s prethodno navedenim, ne predstavlja prihod tuženika. Tuženik pritom ističe kako PDV nije prihod tuženika nego prihod državnog proračuna Republike Hrvatske tako da bilo kakav rast kamate nije bio prihod tuženika, stoga ga tužitelj ne može potraživati od tuženika. Ukoliko tužitelj smatra da je nešto preplatio na osnovu promjene kamatne stope, utoliko bi trebao tužiti Republiku Hrvatsku. Prema čl. 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. U Uvjetima ugovora o kreditu, koji je sastavni dio ugovora o kreditu, u čl. 9.1. navedeno je: „Visina mjesečnih obroka kredita podliježe prilagodbi zbog promjene ili uvođenja novih poreza, davanja i pristojbi, kao i promjene uvjeta refinanciranja, koji su temelj kalkulaciji, kao i u slučaju promjene propisa, nadalje u slučaju donošenja odluka ili mjera nadležnih tijela, koja neposredno ili posredno imaju slični učinak. Pod navedenim uvjetima može biti promijenjena godišnja kamatna stopa na kredit, kao i efektivna godišnja kamatna stopa na kredit. Visina obroka je promjenjiva i ako se cijena vozila promijeni prije isplate kredita Trgovcu.“ Slijedom iznesenog, predmetni ugovor sadrži sve bitne, zakonom propisane elemente te su odredbe istog ugovora jasne, razumljive, odredive te u cijelosti u skladu sa zakonskim odredbama, stoga nije došlo do neravnoteže u pravima i obvezama između stranaka. Tuženik dodatno ističe da je odredbom čl. 9.1. Uvjeta o kreditu određeno: „Korisnik kredita ovlašten je zahtijevati raskid Ugovora zbog

promijenjenih uvjeta, ako se zbog gore navedenih razloga ukupni troškovi Ugovora povise za više od 20%.“ Stoga je nejasno zašto tužitelj, obzirom na gore spomenute tvrdnje, nije iskoristio pravo koje mu pripada i zahtijevao raskid Ugovora o kreditu zbog promijenjenih uvjeta, nego sad, godinama nakon što je isplatio Ugovor u cijelosti, neosnovano potražuje iznose navodno preplaćenih anuiteta. Slijedom svega navedenog, predlaže se odbiti u cijelosti tužbeni zahtjev uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka, sa zakonskim zateznim kamatama.

3. Sud je prije svega odlučivao o tuženikovom prigovoru mjesne nenadležnosti ovog suda za rješavanje ovog spora te je Rješenjem od 19. lipnja 2023. taj prigovor tuženika odbijen, a Županijski sud u Splitu je svojim Rješenjem poslovni broj: Gž-2276/2023-2 od 17. listopada 2023. odbio tuženikovu žalbu protiv navedenog rješenja. Nakon što je Rješenje od 19. lipnja 2023. postalo pravomoćno ovaj sud je nastavio s vođenjem ovog postupka.

4. Sud je u dokaznom postupku pročitao dokumentaciju u spisu predmeta: ugovor o kreditu broj 521719 (na stranicama 13-24 spisa), plan otplate (na stranicama 25-27 spisa), promet po kreditu (na stranicama 28-35 spisa), dokumentacija predana uz odgovor na tužbu – sudska praksa (na stranicama 61-68 spisa), ugovor o kreditu (na stranicama 69-78 spisa), plan otplate (na stranicama 79-82 spisa), stručni članak autora Aleksandre Maganić (na stranicama 83-87 spisa), članci koji se odnose na kredite švicarskim francima (na stranicama 88-91 spisa), izvadci iz medija o kreditima u švicarskim francima (na stranicama 92-97 spisa), dokumentacija dostavljena uz podnesak tužitelja od 17. travnja 2023. – sudska praksa (na stranicama 105-162 spisa), dokumentacija uz podnesak tuženika od 13. rujna 2021. – sudska praksa (na stranicama 166-171 spisa), promjene kamatne stope za ugovor broj 21719 (na stranici 183 spisa), provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo, financije i bankarstvo Danijeli Podbojec, pročitani su nalaz vještakinje Danijele Podbojec od 25. studenoga 2025. (na stranicama 247-272 spisa), dokumentacija, sudska praksa uz podnesak tuženika od 29. prosinca 2025. (na stranicama 284-286 spisa) te je saslušana i tužiteljica kao stranka u svrhu dokazivanja. Napominje se da je tuženik na ročištu održanom 5. ožujka 2025. odustao od dokaznog prijedloga za saslušanjem svjedoka Marija Perkovića.

5. Nakon provedenog vještačenja tužiteljica je u podnescima od 16. prosinca 2025 i 14. siječnja 2026. postavila konačni tužbeni zahtjev usklađen s Nalazom i mišljenjem vještakinje, kojim uz zahtjev za utvrđenje ništetnosti potražuje i isplatu iznosa od 2.199,17 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Konačno postavljeni tužbeni zahtjev je u odnosu na prethodni veći za 90,32 eura, a sud je rješenjem sadržanim u ovoj odluci dopustio takvu preinaku tužbe. O tom konačno postavljenom tužbenom zahtjevu je sud i odlučivao.

6. Tuženik se u podnesku od 29. prosinca 2025. protivio preinaci tužbe te istaknuo prigovor zastare u odnosu na preinačeni dio. Neosnovano se tuženik protivi preinaci tužbe budući da prema čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, a u ovom slučaju je tužiteljica

tek nakon što je provedeno vještačenje mogla postaviti svoj konačni tužbeni zahtjev prema izračunu vještaka. U odnosu na preinačeni povećani dio tužbenog zahtjeva zastara nije nastupila iako je tužbeni zahtjev u skladu s Nalazom vještakinje povećan nakon 13. lipnja 2023., jer je podnošenjem same tužbe došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO, budući da tužiteljica preinačenim zahtjevom tužitelj ne zahtijeva isplatu po nekoj drugoj činjenično pravnoj odnosno materijalno pravnoj osnovi, već je tom preinakom samo povećala svoj zahtjev u odnosu na ranije postavljen, a koji proizlazi iz iste činjenično pravne i materijalno pravne osnove, koji do podnošenja tužbe nije bio u zastari. Takav stav je o tom pitanju zauzeo i Županijski sud u Puli u svojoj presudi poslovni broj : Gž-636/2021-2 od 24. svibnja 2021. U vezi s tim treba reći i to da kao što je već prethodno obrazloženo, prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., kojim je dopunjeno shvaćanje od 30. siječnja 2020. , pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, odnosno zastara počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, a ne od trenutka ispunjenja obveze ništetnog ugovora. Slijedom navedenog novčana tražbina tužiteljice zbog toga nije u zastari, iako je kondemnatorni tužbeni zahtjev preinačen nakon 13. lipnja 2023. U vezi s tim se napominje da je Građanski odjel Vrhovnog suda RH na svojoj drugoj sjednici održanoj 27. svibnja 2024. donio pravno shvaćanje Su-IV-123/2024-5 pod točkom 2. prema kojem u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. To znači da svi potrošači tužitelji koji su na vrijeme tužili banke zbog nepoštene kamate i nepoštene valutne klauzule u slučaju franak, imaju sljedeća dodatna prava u svojim postupcima: pravo nakon vještačenja povećati zahtjev za obeštećenje u skladu s izračunom sudskog vještaka te pravo i dobiti povećani dio tužbenog zahtjeva, jer zastare potraživanja za povećani dio obeštećenja nema.

7. Između stranaka nije sporno:

- da je tužiteljica 3. listopada 2006. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 21719, kojim joj je stavljen na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 16.623,87 CHF po srednjem tečaju za devize RBA banke važećem na dan plaćanja,

- da ugovor sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi te odredbu o valutnoj klauzuli u CHF te da je početna kamatna stopa 6 % godišnje

- da je na temelju svoje odluke tuženik uvećavao anuitete za iznos povećane kamatne stope

- da su zbog promjene tečaja CHF i povećanja kamatnih stopa anuiteti kredita znatno porasli tijekom otplate,

- da je kredit otplaćen,

8. Sporno je da da li su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF ništetne, da li tužiteljica ima pravo na povrat iznosa koji je tuženiku plaćen po osnovu naknadno povećanih kamatnih stopa te po osnovu porasta tečaja za valutu CHF te da li je tužiteljičin kondemnatorni tužbeni zahtjev u zastari.

9. Tuženik, osporava da su valutna klauzula i promjenjive kamatne stope koje su zakonom dopuštene kao ugovorne odredbe ništetne, smatra da su te ugovorne odredbe bile jasne, lako razumljive i lako uočljive pa stoga ne mogu biti podvrgnute testu poštenja, da su korisnici kredita na rizike ugovaranja valutne stope u CHF bili upozoravani od strane Hrvatske narodne banke te putem objava u medijima, da je u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu tužiteljica raspolagala s dovoljno informacija da može procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje bi takve ugovorne odredbe mogle imati za njegove financijske obveze, da su valutna klauzula i promjenjive kamatne stope zakonom dopuštene, da se kamatna stopa mijenjala u skladu s izmjenama poreznog zakonodavstva te izmjenama tromjesečnog LIBOR-a na koje tuženik nije imao nikakav utjecaj, da sud u ovom slučaju nije vezan pravnim utvrđenjima iz pravomoćnih odluka sudova donesenih u kolektivnom sporu, jer tuženik nije bio stranka u tom postupku, da je tužiteljica bila u mogućnosti uzeti kredit i u drugim valutama. Ističe i prigovor zastare po općem zastarnom roku koji po njemu počinje teći od svake pojedine isplate.

10. Cijeneći rezultate provedenog postupka, kako cjelokupnog, tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ br. 4/1977, 36/1977, 36/1980, 6/1980, 69/1982, 43/1982, 58/1984, 74/1987, 57/1989, 20/1990, 27/1990, 35/1991, Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025., dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u cijelosti.

11. Predmet ovog spora je utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF te povrat stečenog bez osnove na temelju tih odredbi koje tužiteljica smatra ništetnima.

12. Prema čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, a prema čl. 324. st. 1. tog zakona, ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Prema čl. 323. st. 1. tog zakona u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

13. Sud smatra da u ovom slučaju ugovor može opstati i bez tih ništetnih odredbi, jer ako se ne primjeni promjenjiva kamatna stopa, ostaje početna, a ako se

ne primjeni valutna klauzula u CHF, anuiteti kredita se izračunavaju u kunama, a i odlukama donesenima u kolektivnom sporu, kojima je ovaj sud vezan su utvrđene ništetnima samo ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi. Stoga ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i o kamatnoj stopi nema za posljedicu ništetnost cijelog ugovora. Tužiteljica je od tuženika primila novčani iznos u kunama i ugovorila kamatnu stopu od 6,00 % godišnje te je u obvezi vratiti ugovoreno, odnosno ima pravo na povrat plaćenog preko ugovorenog, a to je iznos koji se potražuje tužbom.

14. Vezano za odluku Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012, ističe se da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Međutim, takva odluka ne isključuje primjenu odredbi Zakona o obveznim odnosima pa time ni pravo osobe da pred nadležnim sudom pokrene postupak radi utvrđivanja ništetnosti odredbe sklopljenog ugovora i za vraćanje primljenog po osnovi te odredbe ugovora.

15. Osnovana je tvrdnja da se presuda iz potrošačkog spora ne može primijeniti u konkretnoj situaciji jer tuženik nije jedna od banaka (tuženika) iz predmetnog kolektivnog spora, no, ništetnost ugovorne odredbe potrebno je ocijeniti prema okolnostima svakog pojedinog slučaja.

16. Spor proizlazi iz prethodno navedenog ugovora o kreditu koji su zaključili tuženik kao davatelj kredita i tužiteljica kao korisnica kredita. Nesporno je da tuženik nije banka, ali je trgovačko društvo koje se bavi financiranjem, pa je dakle tuženik trgovac, a tužiteljica potrošač, što je razvidno i iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu koji je priložen tužbi te priloženog mu plana otplate u kojem se navodi da je riječ o potrošačkom kreditu. Stoga se u ovom slučaju na njihov odnos primjenjuje kako ZOO, tako i Zakon o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora ("Narodne novine" broj: 96/03; dalje: ZZP). Odredbom čl. 59. ZZP propisano je kako ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Odredba čl. 81. st. 1. ZZP propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o

pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

17. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. tog članka propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

18. U odnosu na navode tuženika da su valutna klauzula i promjenjive kamatne stope zakonom dopuštene treba reći iste ipak mogu biti utvrđene nepoštenima i slijedom toga ništetnima, ako nisu bile transparentne, a pravomoćnom presudom donesenom u kolektivnom sporu je presuđeno da nisu bile transparentne, što je na temelju provedenih dokaza utvrđeno i u ovom postupku. S obzirom na to da se prema praksi ES-a odredbe o tečajnom riziku imaju smatrati odredbama koje definiraju glavni predmet ugovora, poštenost odredbi o tom riziku ne bi se mogla procjenjivati da je odredba transparentna. Kako su odredbe o valutnoj klauzuli uglavnom formalno jasno i razumljivo sastavljene, upravo zaključak o tome da prilikom sklapanja ugovora potrošaču nisu bili priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaja na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti osobito ukupnu cijenu svoje obveze, ocijenjeno je da nisu transparentne u materijalnom smislu, odnosno da u suštini nisu jasno i razumljivo sastavljane. To je otvorilo put mogućnosti da se testiraju na poštenje, odnosno na dobru vjeru i ravnotežu. Pritom je ES naglasio da zahtjev transparentnosti „treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena obvezuje financijske institucije da korisnicima kredita pruže dovoljno informacija kako bi potonji mogli donositi razborite i informirane odluke. U tom pogledu taj zahtjev znači da ugovornu odredbu o riziku promjene tečaja potrošač mora razumjeti na formalnoj i gramatičkoj razini, ali također u pogledu njezina konkretnog dosega, u smislu da prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može ne samo znati za mogućnost deprecijacije nacionalne valute u odnosu na stranu valutu u kojoj je ugovor o kreditu sklopljen već i da može procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. U tom smislu je na nacionalnom sudu da, prilikom

razmatranja okolnosti sklapanja ugovora, provjeri jesu li potrošaču priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaja na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti osobito ukupnu cijenu svoga zajma. To, uz ostalo, uključuje informiranje o tome da snosi rizik od pada valute u kojoj ostvaruju dohodak, a što može ugroziti mogućnost vraćanja zajma s time da se pritom traži od pružatelja usluge da utvrdi moguće promjene tečaja i s tim povezane rizike zajma u stranoj valuti. Pritom nije dostatno da su odredbe samo gramatički razumljive nego i to da ekonomske posljedice te odredbe moraju biti jasne prosječnom potrošaču. Kad pročita tekst ugovora, nije dovoljno da potrošač samo razumije da primjerice tečaj valute može varirati gore ili dolje, nego da stvarni učinci moraju biti jasni prosječnom potrošaču. Dakle, mora biti svjestan mogućnosti dizanja ili padanja vrijednosti strane valute; taj rizik promjene tečaja mora biti jasan i potrošač mora biti jasno upoznat s time da snosi financijski teret tog rizika i to bez ograničenja. Kad je riječ o transparentnosti ugovorne odredbe o tečajnom riziku, ES zahtijeva da se provjeri uključuju li informacije koje su pružene potrošaču barem utjecaj koji na rate ima znatna deprecijacija zakonskog sredstva plaćanja u državi članici u kojoj korisnik kredita ima prebivalište u odnosu na stranu valutu. Konkretno, korisnik kredita mora, s jedne strane, biti jasno obaviješten o činjenici da se, sklapajući ugovor o kreditu u stranoj valuti, izlaže tečajnom riziku koji će gospodarski teško moći snositi u slučaju pada vrijednosti valute u kojoj ostvaruje svoj dohodak u odnosu na stranu valutu u kojoj je nominiran zajam. S druge strane, pružatelj usluge, u ovom slučaju bankarska institucija, mora iznijeti moguće promjene deviznog tečaja i rizike svojstvene uzimanju zajma u stranoj valuti. Naposljetku, kao što je to pojašnjeno u dvadesetoj uvodnoj izjavi Direktive 93/13, potrošač mora imati stvarnu mogućnost upoznati se sa svim odredbama ugovora. Naime, pravodobna informacija pružena prije sklapanja ugovora o ugovornim odredbama i posljedicama navedenog sklapanja za potrošača je od temeljne važnosti kako bi donio odluku o tome hoće li se ugovorno vezati uz pružatelja usluge ili prodavatelja robe pristupajući odredbama koje je ovaj prethodno sastavio. Kad je riječ o transparentnosti ugovorne odredbe kojom se određuje promjenjiva kamatna stopa, odlučne informacije u svrhu ispitivanja koje nacionalni sud u tom pogledu mora provesti predstavljaju, s jedne strane, činjenica jesu li osnovne informacije o izračunu te stope lako dostupne svima koji su željeli ugovoriti kredit te, s druge strane, pružanje informacija o prošlim kretanjima indeksa na temelju kojeg se ta stopa izračunava.

19. U odnosu na navode tuženika da je tužiteljica u potpunosti svjesno odabrala kredit denominiran u CHF te joj je u svakom slučaju moralo biti jasno da se će se isplata vršiti u protuvrijednosti te valute, budući da se radi o u cijelosti jasnoj i odredbi koja sama po sebi ne može biti preciznija te u odnosu na njegovu tvrdnju da kredit za kupnju auta nije potrošački ugovor treba reći treba reći da je tužiteljica ugovor sklopila kao potrošač, a tuženik kao trgovac. Potrošač je slabija stranka, jer ugovor ne ulazi u područje njegove profesionalne djelatnosti i u podređenom je položaju u odnosu na prodavatelja/pružatelja usluga. Podređenost proizlazi iz njegove (ne)informiranosti i nemogućnosti pregovaranja o uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj robe (pružatelj usluga), a na čiji sadržaj potrošač ne može utjecati. Upravo taj podređeni položaj dovodi do toga da potrošač pristane ne uvjete koje je trgovac prethodno sastavio bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Pritom je nevažno koliko je znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, jer se u smislu zaštite prava potrošača koji su korisnici

kredita, na jednak način trebaju tretirati potrošač koji je pravnik ili ekonomski stručnjak i učitelj ili liječnik. Prema praksi ES-a na temelju većeg znanja i iskustva određenog potrošača takvu se osobu ne isključuje kao „potrošača" u smislu Direktive jer je odlučan njegov podređeni položaj. Neovisno o tome je li korisnik kredita liječnik, učitelj ili ekonomist, nitko od njih nema mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke koji se primjenjuju ne kredite koje sklapaju pa svi oni, neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu, dijele u odnosu na banku jednaki podređeni položaj. Također nije odlučna niti okolnost, koja je svrha sklapanja ugovora, je li to kupnja automobila ili jedine nekretnine za stambeno zbrinjavanje ili treće nekretnine za odmor. Zaštita od nepoštenih ugovornih uvjeta kako je postavlja Direktiva 93/13 ne dozvoljava razlikovanje potrošača po kriteriju nužnosti sklapanja ugovora. Dok god fizička osoba sklapa s trgovcem ugovor koji izlazi iz okvira njezine poslovne djelatnosti, riječ je o potrošačkom ugovoru, a gospodarska svrha ugovora, kao niti njegova financijska vrijednost nisu odlučne.

20. U vezi s tim se napominje da je Republika Hrvatska postala članica Europske unije 1. srpnja 2013. te da se na pravne odnose i sporove proizašle iz potrošačkih ugovora, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, neposredno ne primjenjuje pravo Europske unije, ali u tim slučajevima postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005.

21. Tuženikov prigovor zastare je neosnovan. Zastarni rok za potraživanja po osnovu stjecanja bez osnove je 5 godina. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je na sjednici Odjela 30. siječnja 2020. donio pravno shvaćanje o tome kada počinje teći zastrani rok kod restitucijskog zahtjeva, a to je zahtjev prema kojemu su stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora. Taj rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Tim pravnim shvaćanjem je pomaknut trenutak početka tijeka zastare za zahtijevanje povrata ispunjenog i to u korist stranke koje je ispunila ništetni ugovor. Prema tom shvaćanju zastara počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, a ne od trenutka ispunjenja obveze ništetnog ugovora. Pravno shvaćanje služi ustaljenju i ujednačavanju sudske prakse. Ono je obvezno za sve suce Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Po prirodi stvari, odnosno snagom autoriteta najvišeg suda u Republici Hrvatskoj, pravno je shvaćanje važno i za sve ostale suce u građanskoj grani suđenja. Prema recentnoj praksi ES-a u tom smislu, pravno uređenje zastare restitucijskih učinaka u Hrvatskoj, kako po pitanju početka tijeka zastarnog roka tako i po pitanju njegova trajanja, usklađeno je s člankom 6. stavkom 1. Direktive 93/13. Sud europske unije u svojoj odluci navodi da se: "pravu Unije ne protivi nacionalni propis koji, propisujući nezastarivost tužbe za utvrđenje ništavosti nepoštene odredbe iz ugovora sklopljenog između prodavatelja robe ili pružatelja usluge i potrošača, podvrgava roku zastare tužbu radi isticanja restitucijskih učinaka tog utvrđenja, pod uvjetom poštovanja načela ekvivalentnosti i djelotvornosti." S obzirom na to da je početak tijeka zastarnog roka za iznose plaćene na temelju

nepoštene ugovorne odredbe od dana ispunjenja ništetnog ugovora, odnosno od dana sklapanja ugovora, u praksi ES-a ocijenjen protivnim EU pravu, novo tumačenje početka tijeka zastarnog roka u hrvatskoj sudskoj praksi (od dana utvrđenja ništetnosti odgovara) u cijelosti odgovara zahtjevima načela djelotvornosti zaštite potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi kako to zahtijeva Direktiva 93/13. Svoje stajalište o roku zastare u vezi s povratom uplaćenih iznosa na temelju ugovora o hipotekarnom kreditu koji je utvrđen ništetnim iz razloga jer sadržava nepoštene odredbe iznio je Sud EU presudom od 14. prosinca 2023. godine u predmetu C-28/22, ECLI:EU:C:2023:992. Naime, Sud EU, tumačeći članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, utvrdio je da nacionalno pravo ne smije predvidjeti duži rok zastare za tražbine prodavatelja ili pružatelja usluge (kreditora) od roka zastare za tražbine potrošača. Prema tome, rok zastare za tražbinu potrošača počinje teći od trenutka kada je potrošač saznao ili morao saznati za nepoštenost odredbe u ugovoru koja dovodi do njegove ništetnosti. U navedenoj presudi, Sud EU pojašnjava: „Dakle, situacija u kojoj rok zastare tražbina potrošača koje proizlaze iz ništavosti ugovora o hipotekarnom kreditu počinje teći prije dana kada je sud utvrdio da je taj ugovor konačno neizvršiv, iako taj rok ne ističe prije nego što je taj potrošač saznao ili je razumno mogao saznati za svoja prava, dok rok zastare predviđen za odgovarajuće tražbine prodavatelja robe ili pružatelja usluge počinje teći od dana kada je sud utvrdio tu konačnu nemogućnost izvršenja, podrazumijeva nejednakost kojom se može ugroziti zaštita navedenog potrošača zajamčena Direktivom 93/13.“ Tumačenja tuženika o roku zastare nespojiva su s načelom djelotvornosti, posebice ako se uzme u obzir da se ugovori o kreditu općenito izvršavaju tijekom dugih razdoblja. Na navedeno ukazuje i Sud EU u presudi od 8. rujna 2022. godine u spojenim predmetima C-80/21 i C-82/21, EU:C:2022:646: „…Direktivu 93/13, u vezi s načelom djelotvornosti, treba tumačiti na način da joj se protivi nacionalna sudska praksa u skladu s kojom rok zastare od deset godina za potrošačev zahtjev za povrat iznosa koje je na temelju nepoštene odredbe ugovora o kreditu neosnovano platio prodavatelju robe ili pružatelju usluga, počinje teći od dana svakog potrošačeva ispunjenja činidbe, čak i ako potrošač na taj nije bio u mogućnosti sam ocijeniti nepoštenost ugovorne odredbe odnosno nije znao za nepoštenost navedene odredbe.“ Prema tome, pravno shvaćanje koje je zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020., u potpunosti je u skladu s pravnim stajalištem Suda EU, a time je osigurana odgovarajuća zaštita potrošača i omogućeno je potrošaču da učinkovito ostvaruje svoja prava. S obzirom na to da je sud u ovom postupku odlučio da je odredba o plaćanju troškova obrade kredita ništetna, pa je dakle ništetnost te ugovorne odredbe ustanovljena ovom presudom, zastara povrata iznosa isplaćenih po tom osnovu nije niti počela teći, nije nastupila zastara niti u odnosu na tražbinu tužiteljice kojom potražuje povrat novčanog iznosa plaćenog tuženiku na temelju ništetnih ugovornih odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF.

22. Pravna priroda spora jest stjecanje bez osnove s obzirom na to da je tuženik kao davatelj kredita stekao određenu korist na temelju ništetnih odredbi. Što se tiče opsega vraćanja u obzir dolazi primjena čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015 i 29/2018 te u daljnjem tekstu: ZOO) u kojem je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove,

moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

23. Iz Ugovora o kredita koji je predmet ovog spora je razvidno da se radi o potrošačkom ugovoru sklopljenim s tužiteljicom kao fizičkom osobom, dakle potrošačem te da je isti sklopljen u obliku unaprijed formuliranoga standardnog ugovora sastavljenog od tuženika na koji tužiteljica nije mogla utjecati. Iz tog ugovora je nadalje razvidno da je ugovorena valutna klauzula u CHF, odnosno da su glavnica kredita i anuiteti vezani uz tu valutu, da je ugovorena početna kamatna stopa od 6,00 % godišnje te da je ista promjenjiva zbog promjene ili uvođenja novih poreza, davanja i pristojbi, kao i promjena uvjeta refinanciranja, koji su temelj kalkulaciji kao i u slučaju promjene propisa, nadalje u slučaju donošenja odluka ili mjera nadlaženih tijela, koja neposredno ili posredno imaju slični učinak te da pod navedenim uvjetima može bit promijenjena nominalna godišnja kamatna stopa na kredit kao i efektivna kamatna stopa na kredit, ali da nisu ugovoreni kriteriji, odnosno parametri na osnovu kojih će se kamatna stopa mijenjati. Iz Nalaza i mišljenja vještaka je nadalje razvidno da je tečaj CHF tijekom otplate kredita znatno porastao te da su se kamatne stope povećavale sukladno odlukama tuženika.

24. Tuženik tvrdi da je tužiteljica prilikom sklapanja ugovora bila informirana o značaju valutne klauzule u CHF i promjenjive kamatne stope, ali se u vezi s tim poziva na upozorenja od strane Hrvatske narodne banke i objave u medijima, dok na te okolnosti nije predložio i personalne dokaze, odnosno saslušanje zaposlenika tuženika s kojim je tužiteljica pregovarala o kreditu, dok je tužiteljica na te okolnosti predložila svoje saslušanje.

25. Tužiteljica u svom iskazu navodi da joj je 2006. godine trebao kredit za kupnju auta, a u auto kući Zubak je odlučila kupiti Škodu Fabia, da joj je auto trebao jer je u to vrijeme obavljala poslove medicinske sestre u kućnoj njezi u ustanovi Kancijan pa se autom vozila do pacijenata, da su ju u auto kući Zubak uputili da uzme kredit kod tuženika što je i učinila te sklopila ugovor o kreditu koji je predmet ovog postupka, da joj je kod tuženika predložen kredit s valutnom klauzulom u CHF kao najpovoljniji, a i za taj kredit je postupak trajao kraće i trebalo je manje osiguranja plaćanja, trebao joj je samo jedan jamac dok je za ostale kredite pa tako i kredit u kunama trebala imati sudužnika, da joj je u pogledu valute CHF bilo rečeno da je stabilna i sigurna i da se već dvadeset godina nije mijenjao tečaj te valute, pa se kako su ju uvjerili da je predmetni kredit siguran i povoljan odlučila za njega, ali su se uskoro pojavili problemi jer je početna rata od oko 1.015,00 kuna sve više i više rasla i dosegla iznos od oko 1.800,00 kuna, da je kredit otplaćen u cijelosti, da o kreditu nije pregovarala kod tuženika već je kredit riješen preko auto kuće Zubak gdje joj nisu spomenuli bilo kakav rizik u vezi s valutnom klauzulom u CHF niti su joj objasnili parametre po osnovu kojih će se mijenjati kamatna stopa, a to joj nije objasnio niti javni bilježnik koji je posebno napomenuo samo to da treba redovito plaćati rate jer će u protivnom morati vratiti auto, da u vrijeme kad je uzela kredit nije bila vlasnica obrta niti trgovačkog društva, da je mogla uzeti kredit u eurima ili kunama, ali su za te kredite bili lošiji uvjeti i morala je imati dodatna osiguranja, a kako joj je kao najpovoljniji predložen predmetni kredit za koji je rečeno da je siguran odlučila je to prihvatiti.

26. Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, pa i iskaza tužiteljice koji je prihvaćen kao vjerodostojan, sud je utvrdio da je tužiteljica s tuženikom sklopila potrošački ugovor, da se o spornim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, da tužiteljica prilikom pregovaranja i sklapanja predmetnih ugovora o kreditu nije bila informirana o pojedinim odredbama kredita i upozorena na rizike ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, da nisu ugovoreni parametri na temelju kojih bi se mijenjala kamatna stopa niti joj je bilo objašnjeno na temelju čega će se mijenjati, da nije bila upozorena na rizike ugovorene valutne klauzule u CHF, nije joj bilo pojašnjeno značenje valute CHF kao valute utočišta čiji tečaj za razliku od valute EUR država nije štitila te da su zbog povećanja kamatne stope i tečaja CHF anuiteti kredita tijekom otplate znatno porasli.

27. S obzirom na to da je zbog primjenom spornih ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF o kojima se nije pojedinačno pregovaralo došlo do znatnog porasta anuiteta i glavnice kredita, osobito nakon što je tečaj CHF, koji Hrvatska narodna banka za razliku od tečaj EUR-a ne drži pod kontrolom i koja je takozvana "valuta utočišta", što potrošači, korisnici kredita bez da su na to bili upozoreni, time je, protivno stavu tuženika iznesenom u odgovoru na tužbu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena, stoga ne može imati učinak u odnosu na potrošača pa slijedom toga sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Stoga ovaj sud zaključuje da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF u ovom slučaju ništetne. Proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju te potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena. Slijedom svega navedenog sud zaključuje da predmetni Ugovor o kreditu egzistira i bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), dakle samo s ugovorenom kamatnom stopom od 6,00 % godišnje i bez obveze plaćanja anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF tuženika.

28. U odnosu na navode tuženika iz odgovora na tužbu da se kamatna stopa nije mijenjala proizvoljno, već ovisno o promjenama na tržištu, treba reći da je za ovaj spor odlučno to da se o tome nije pojedinačno pregovaralo te nisu ugovoreni parametri po osnovu kojih bi se mijenjala kamatna stopa, a i to da konkretizirani kriteriji za promjenu kamatne stope nisu sadržani u ugovoru, već se samo općenito navodi zbog čega bi se kamatna stopa mogla mijenjati, pa se dakle kamatna stopa mijenjala jednostrano prema odlukama tuženika. Ako je tuženik kamatnu stopu i mijenjao sukladno uvjetima na tržištu i svojim aktima kao što navodi u odgovoru na tužbu, i u tom slučaju je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetna, jer o tome nije pojedinačno pregovarao s tužiteljicom kao korisnicom kredita niti je s njim ugovorio parametre o kojima ovisi promjena prvotno ugovorene kamatne stope.

29. Okolnost da je ugovor solemniziran po javnom bilježniku ne dovodi u pitanje taj zaključak, jer su prethodno navedeni sudovi to imali u vidu kad su odlučili da su ugovorene odredbe o klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne, a uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora pa tako i onih o kreditu, u smislu odredbi iz tih članaka ocijeniti je ako je to moguće, jesu li ugovorne stranke ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postajanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici koji su ovjeravali predmetne ugovore i činili.

30. U svrhu utvrđenja koliko je tužiteljica više platila tuženiku zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF provedeno je financijsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo, financije i bankarstvo Danijeli Podbojec. Sud je vještakinji dao zadatak da izračuna koliko je tužiteljica platila više tuženiku zbog promjene kamatne stope u odnosu na prvotno ugovorenu kamatnu stopu prema Ugovoru o kreditu koji je predmet ovog spora i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita i to sve u periodu od sklapanja ugovora o kreditu do zadnje uplate tužitelja, kolika bi bila razlika u svakom mjesečnom anuitetu da je tuženik primjenjivao početnu ugovorenu kamatnu stopu, koliko bi iznosio svaki mjesečni anuitet, da je tuženik primijenio početni tečaj CHF ako se primijeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja ugovora o kreditu od 6,00 % i ako se iznosi izraze u kunama po tečaju koji je bio na snazi u vrijeme kada je kredit stavljen tužiteljici na raspolaganje te koji iznos je ona preplatila tuženiku s osnova promjena kamatnih stopa i promjena tečaja CHF. Sud je vještaku dao zadatak da u izračunu razlika primjeni početnu kamatnu stope iz ugovora o kreditu, jer su u ugovoru sadržane odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne, a u ugovoru druge kamatne stope osim početnih ne postoje, pa je slijedom toga za obračun više plaćenog iznosa po tom osnovu moguće primijeniti samo početnu kamatnu stope, a ne neke druge kamatne stope.

31. Iz Nalaza i mišljenja vještakinje, i to izračuna bez prijeboja s negativnim tečajnim razlikama na kojem je utemeljen konačni tužbeni zahtjev tužiteljice proizlazi da je tužiteljica platila više tuženiku zbog promjene kamatne stope u odnosu na prvotnu ugovorenu kamatnu stopu ukoliko se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja ugovora o kreditu od 6,00 % godišnje i obveze izraze u kunama po tečaju na dan korištenja kredita 2.199,17 eura. Vještakinja je utvrđene razlike iskazala i u pojedinačnim mjesečnim iznosima. Sud je kao mjerodavan za donošenje odluke u ovom sporu, u skladu sa stavom Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev 549/2023-4 od 11.siječnja 2024. prihvatio izračun vještakinje bez uključenih negativnih tečajnih razlika. Naime, prema odluci VSRH poslovni broj Rev 549/2023-4 donesenoj u proširenom vijeću od 13 sudaca sukladno odredbi čl. 390. st. 2. ZPP. 10. kod ništetnosti ugovora, pa tako i djelomične ništetnosti, svaka strana ima pravo zatražiti restituciju temeljem odredbe čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima te je osnovna pretpostavka da bi se moglo odlučivati o zahtjevu tužene banke da se razlika umanji za negativne tečajne razlike to da je ista istakla protutužbeni zahtjev, procesnopravni prigovor radi prebijanja ili materijalnopravni prigovor prijeboja u smislu odredbi čl. 195. i čl. 196. ZOO. U ovom slučaju tuženik u pogledu negativnih tečajnih razlika nije postavio zahtjev za isplatu, a sud odlučuje u granicama zahtjeva stranaka

stavljenih u postupku (čl. 2. ZPP). S obzirom na to da tuženik takav zahtjev nije podnio, o bilo kakvom njegovom potraživanju s naslova negativnih tečajnih razlika se ne može odlučivati niti može biti izvršen prijeboj sa pravilno utvrđenom tražbinom tužiteljice. Stoga je prihvaćen izračun vještakinje u kojem nisu uključene negativne tečajne razlike, a slijedom toga i tužbeni zahtjev tužitelja utemeljen na tom izračunu.

32. Tužiteljica nije istaknula primjedbe na Nalaz i mišljenje vještaka te je u skladu s njim postavila konačni, sređeni tužbeni zahtjev, s tim da istim potražuje neznatno veći iznos od prethodnog, čime je tužba preinačena, a sud je prethodno već obrazložio zbog čega je dopustio preinaku tužbe i odbio prigovor zastare u odnosu na povećani dio tužbenog zahtjeva.

33. Tuženik se o nalazu vještaka očitovao na ročištu održanom 23. rujna 2026. na način da nema primjedbi na nalaz te ne traži saslušanje vještakinje. Sud je nakon pomne analize Nalaza i mišljenja vještakinje, na koji stranke nisu imale primjedbi, prihvatio kao stručan i objektivan te kao takav podoban za donošenje odluke u ovom sporu.

34. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog sud zaključuje da su odredbe predmetnog ugovora o redovnoj kamati koja je promjenjiva te o valutnoj klauzuli u CHF ništetne, jer se protivno citiranim propisima o njima nije pojedinačno pregovaralo, jer su bile unaprijed formulirane od strane tuženika kao davatelja kredita, a tužiteljice kao potrošač nije mogla utjecati na sadržaj ugovora, jer tužiteljica kao potrošač nije bila upozorena na rizike sklapanja ugovora s valutnom klauzulom u CHF te nisu bili ugovoreni parametri na temelju kojih će se mijenjati kamatna stopa niti joj bilo što u vezi s tim bilo pojašnjeno. Navedene ugovorne odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Stoga je utvrđeni iznos od 2.199,17 eura koji je tužiteljica platila više zbog primjene tih ništetnih ugovornih odredbi u odnosu na iznos koji je trebala platiti da tih odredbi nije bilo, tuženik stekao bez pravne osnove.

35. Stoga je sud nakon što je utvrdio da su odredbe ugovora o kreditu koji je predmet ovog postupka o klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne, konačno postavljeni sređeni tužbeni zahtjev tužiteljice usvojio te naložio tuženiku da preplaćeni iznos vratiti tužiteljici, odnosno da joj nadoknadi vrijednost postignute koristi ostvarene uplatama više plaćenih anuiteta, sve sukladno čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05, 41/08 i 125/11 - dalje: ZOO).

36. Odluka o zateznim kamatama na dosuđeni iznos glavnice temelji se na čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO sukladno kojem čl. 29. st. 1. ZOO dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate, pri čemu se temeljem čl. 29. st. 2. ZOO do 31. srpnja 2015. godine stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određivala, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine do isplate se temeljem čl. 3. i čl. 7. Zakona o izmjenama i dopunama

Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 78/15) određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

37. Budući da se prema čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju platiti i zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a tuženik je u ovom slučaju nepošteni stjecatelj budući da je s tužiteljicom ugovorio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, zatezne kamate su tužiteljici za svaki pojedinu mjesečnu preplatu dosuđene od dana kad je uplaćena, kad su uplate i izvršene, kao što je razvidno iz Nalaza vještakinje, odnosno od dana kad je tuženik kao nepošteni stjecatelj to stekao.

38. Napominje se da dokazi i dostavljena sudska praksa koji se ne analiziraju u ovoj odluci nisu od značaja za rješavanje ovog spora, pa ih sud stoga posebno ne obrazlaže.

39. Odluka o naknadi parničnog troška temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. Zakona o parničnom postupku prema kojem je stranka koja izgubi parnicu u cijelosti dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove. Prema stavku 2. tog članka omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Nadalje, prema st. 5. tog članaka sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umješač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Tužiteljica prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu potražuje 8.226.04 eura, pa je taj iznos mjerodavan za određivanje visine nastalih troškova. Kako je parnicu u izgubio tuženik, tuženik je u skladu s citiranim propisom obvezan nadoknaditi tužiteljici nastale joj troškove postupka u cijelosti, a sud joj je u skladu s čl. 155. Zakona o parničnom postupku dosudio samo one troškove koji su bili potrebni za vođenje ove parnice. Tužiteljici je priznat zatraženi trošak sastava tužbe od 250,00 EUR s PDV-om na temelju Tbr. 7/1 i Tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/2023, u daljnjem tekstu Tarifa), trošak sastava četiri obrazložena podneska od 18. travnja 2026., 22. svibnja 2023., 16. prosinca 2025. i 14. siječnja 2026., za svaki po 250,00 EUR s PDV-om na temelju Tbr. 8/1 Tarife i Tbr. 46. Tarife, trošak zastupanja na ročištima 5. ožujka 2025., 21. svibnja 2025. i 23. rujna 2026., za svako ročište po 250,00 EUR s PDV-om na temelju Tbr 9/1 i Tbr. 46 Tarife, trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 33,78 EUR, trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 67,56 EUR, trošak knjigovodstveno-financijskog vještačenja provedenog tijekom postupka u iznosu od 250,00 EUR, što sve daje ukupno dosuđeni trošak od 2.351,34 EUR. Na sve dosuđene troškove je sud dosudio i zakonsku zateznu kamatu također prema stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a tekućom od dana donošenja ove odluke, a to u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. Zakona o parničnom postupku prema kojoj parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, o čemu sud odlučuje na zahtjev stranke, koji je u ovom slučaju podnesen.

40. S obzirom na to da je tuženik izgubio parnicu, sukladno citiranom propisu, njegov zahtjev za naknadu parničnih troškova je odbijen kao neosnovan.

U Varaždinu 28. listopada 2026.

Sutkinja
Jadranka Orlović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Rokovi za žalbu iz stavka 1. ovoga članka ne teku od 1. do 15. kolovoza (Čl. 348.st.4. ZPP-a).

Dostaviti

1. Tužiteljici po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu,
2. Tuženiku po punomoćnicima, odvjetnicima u Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa odvjetničko društvo d.o.o. Zagreb,

Broj zapisa: **9-3088f-54af0**

Kontrolni broj: **0da8f-5d03a-f18ba**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.